

Жертва бюрократизму

Петро Ребро

Раз бюрократ серйозно захворів
(Хвороба й бюрократа не минає).
І щоб же враз покликать лікарів,
Так ні — сидить у кріслі і конає.

Хтось догадався в лікарню подзвонить,
Замиготіли через мить халати.
До хворого, а він як закричить:
— Я зайнятий! Прошу не турбувати!

— Та ми ж з лікарні, — кажуть.
— Все одно
Залиште кабінет у цю ж хвилину!
— Ось виклик!
(Він папір той — під сукно).
— Ось документ!
(Пожбував у корзину).

Благають всі: — Побережіть себе!
А він як гаркне, наче ненормальний:
— Гінці від смерті! Теж мені цабе!
Як треба, то приходьте в день приймальний!

Що вдієш? Лікар стетоскоп сховав:
— Напевно, ми попали не до того, —
Поїхав геть. А хворий застогнав
І незабаром зовсім витяг ноги.

То й що ж? Я не журюсь. Я навіть рад,
Бо розглядаю це крізь іншу призму:
Якби-то, друзі, кожен бюрократ
Став жертвою свого ж бюрократизму!